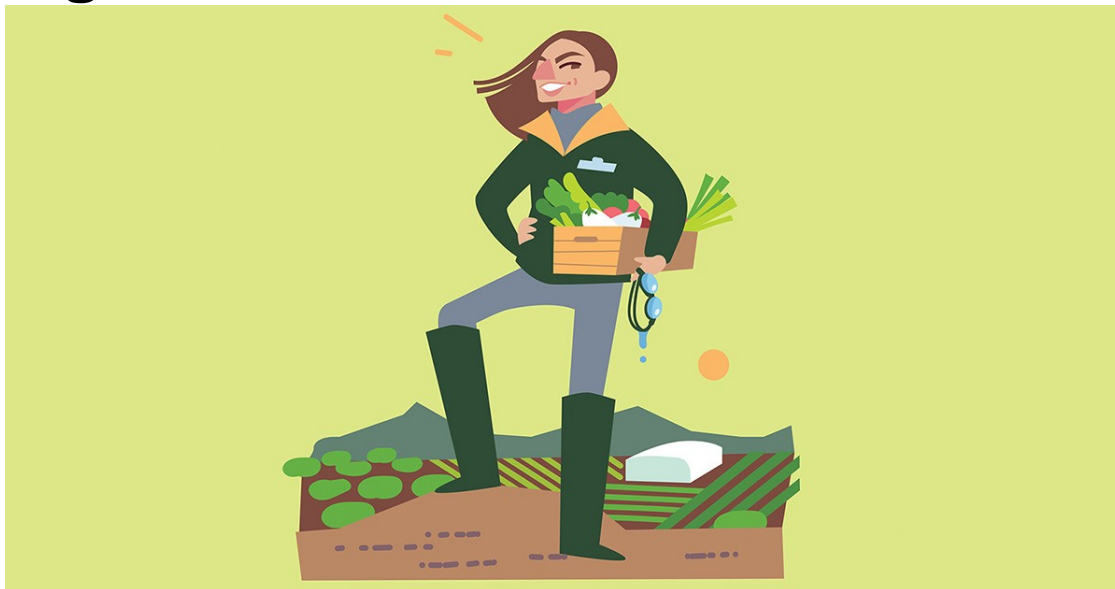

?Alba Casasayas, pastada amb aigua, terra i foc

Il·lustració: Maria Picassó

Aquest estiu tots vam sentir la ferum del bosc cremat al Pont de Vilomara i, poc després, encara d'un altre foc a Manresa, vora Bufalvent. Un desastre rere el qual sempre hi ha persones. Com ara l'Alba Casasayas i Clusellas que, amb 27 anys, aquell dia també hi era -com hi era tot cal Casasayas. L'Alba és la filla petita, després de l'Enric i la Gemma, i l'explotació agrària familiar és al vessant de les Arnaules, que el seu pare Enric ha menat sempre. 136 hectàrees amb bosc, cereal i horta, i 500 porcs integrats dels que aprofiten l'adob. I és per tot plegat que potser coneixeu l'Alba, perquè també hi treballa de valent i, a més a més, baixa a ciutat per tres mercats cada setmana: els dimecres a la plaça de les Oques, el divendres a la Mion i els dissabtes a Plaça. Sempre al costat de l'Anna, sa mare, des que tenia catorze anys! Qui ho hagués dit que acabaria lligada a la terra si el seu vessant públic havia començat dins l'aigua? Als vuit anys entra al Club Natació Manresa i, seguint l'estela dels germans, aviat va incorporar-se al waterpolo fins que el club va desaparèixer. Vingué aleshores un pelegrinatge esportiu per Terrassa i Sallent, fins la creació del nou Minorisa. Allà serà la capitana de l'equip femení i no parerà fins deixar-lo a primera divisió. «Soc molt competitiva, no m'agrada perdre ni al parxís!». I amb tot, una lesió l'aparta de l'equip als divuit anys -però avui encara neda i pedala tres cops per setmana en un equip de triatló! Paral·lelament estudia Comerç i tot seguit un cicle superior d'Administració i finances, i es queda a la mateixa empresa de Santpedor on va fer les pràctiques. El cop de cap de la seva vida el farà als 24 anys, aleshores que el germà gran va buscar el seu futur laboral lluny de la pagesia. «Temíem que no es perdés tot plegat i jo vaig decidir renunciar a la feina de despatx per dedicar-me al camp: ho havia de provar, encara que m'equivoqués!». La decisió és ferma i ella és tossuda -i potser és que ho havia de ser, en un món d'estructura familiar i tradicionalment masculí. «Ni sé, ni sé fer, ni sempre faria igual que el meu pare... i això ens ha portat topades. Soc una dona. I ho han hagut d'entendre també els treballadors que mai no havien tingut *kapo* femení...». Avui, a l'explotació de les Arnaules es treballa el producte de proximitat, tot i que abans havien treballat a l'engròs per a les grans superfícies. I l'Alba, a qui li encanta el tracte amb la gent, remata el jornal amb la botiga que han obert totes les tardes a la mateixa finca. «Haver estudiat comerç em va anar bé: tot s'aprofita aquí, encara que sigui impossible fer diners llargs. Ja se

n'encarreguen els senglars, cabirols, conills i tudons! Per aquesta competència sí que ens farien falta ajudes públiques...». Per aquesta i per als canvis climatològics: aquest estiu han sofert també sol i sequera «que ens ha rostit totes les síndries i melons». Els tomàquets i mongetes d'hivernacle també han rebut. Només faltava que el foc se'ls carregués tres remolcs, el paller de les ovelles, el reg per degoteig, un camp de mongeta del ganxet i, encara, 500 presseguers i 400 oliveres, «Vaig veure cremar tot el món on he viscut. I per un moment, veient la violència de les flames, vaig pensar que ens quedàvem sense res, ni casa, que no ho veuria mai més...». Però, membre d'una nissaga de pagesos -emparentada amb Cal Porta i Cal Jan Pastor- l'Alba se sap forta i disposada a tots els embats. I amb la rialla ampla de qui gosa poder, sempre se sent a punt de tornar a sembrar.